

«La confiança i la bona fe recíproques són necessàries; però no pot existir aquesta confiança quan una de les parts es vanagloria descaradament d'haver violat els compromisos contractats amb les altres nacions i quan per la manera com tracta una minoria de la seva pròpia població renega de tots els conceptes de progrés i de civilització» (EDEN)

treball

PROLETARIAT DE TOTS
ELS PAÏSOS: UNU-VOS

ORGAN CENTRAL DEL PARTIT SOCIALISTA UNIFICAT DE CATALUNYA (Internacional Comunista)
EDICIO DE MADRID - Any I - N.º 17 - Dilluns 28 Novembre 1938 - Preu: 30 cts.

«Nosaltres traicionariem els espanyols que han caigut si fèssim la pau abans que l'últim invasor d'Espanya hagi deixat per sempre el territori espanyol» (ALVAREZ DEL VAYO)

LA VERTADERA CATALUNYA

FA ja bastants mesos, amb motiu de la reobertura del Parlament de Catalunya, el nostre Partit es declarà incompatible amb un home de la baixa condició moral del senyor Joan Casanovas. El nostre Partit, essencialment obrer, essencialment català, no pot admetre cap mena de col·laboració amb un tipus que ni havia rebut defensar ni comprendre els drets dels treballadors ni, en les hores decisives, s'havia sabut mantenir al lloc de corresponia, no és un president del Parlament de Catalunya, sinó a un bon català.

Que el nostre Partit havia sabut jutjar justament a aquest personatge, s'ha posat de manifest en moltes ocasions durant el transcurs de la guerra, però, sobre tot, fa alguns dies, quan el senyor Casanovas, des de França, on anà a amagar la seva covardia i la seva indignitat, declarà a la Premsa de la República veïna coses que d'haver-se sentit un bon català, un català honrat i sincer, mai no haurien pogut sortir dels seus llavis. Però en la seva conducta, honradesa i la sinceritat, així com el patriotisme, brillen per la seva absència.

El defecte més gran que hom pot observar en ell, el que el qualifica amb una insuficiència de creït, és l'haver pogut arribar a pensar que Catalunya, aquesta Catalunya heroica que avui li nega la seva paternitat, que avui el repudia, pogués arribar a deixar-se arrossegar per les seves vils maniobres, tan malvades i criminals com les dels mateixos botxins que a sou d'Hitler i Mussolini escamparen, un dia darrerera l'altre, la mort i la destrucció per tot el nostre territori peninsular.

Catalunya sent i raciocina com mai no podrà sentir ni raciocinar aquest subjecte fatidic i repugnant. Catalunya, amb el seu profund sentit català, sap a bastament que la guerra que els invasors alemanys fan a Espanya és la seva pròpia guerra; que sense la independència d'Espanya, les seves llibertats no foren possible de cap de les maneres; que qualsevol pacte o compromís significatiu per a ella cauve ignominiosament sota el jou d'un altre país, Catalunya sap tot això i sap encara moltes coses més, entre elles que abomina els homes pusilànims, hipòcrites, traïdors i antipatriotes com ell, capaços d'afonsar un poble tan digne com el nostre per una conveniència personal. I Catalunya—naturalment!—no ha de creure, ni de pensar, en l'engany, per molts Casanovas que hi puguin haver i per fortes que siguin les coaccions contra de les quals calgui de provar, tantes vegades com sigui precís, amb la claredat i la contundència que calgui, la seva integritat i la seva fermesa.

Trist paper el que li ha tocat representar al senyor Casanovas! No és casual que les seves traïdores declaracions hagin estat fetes en un moment en que tipus tan mancats d'ètica com ell i com ell tan desligats del sentiment popular, reviscolaven possibilitats de compromís que el nostre poble ha rebutjat i ha condemnat energicament en totes les ocasions. La posició del nostre poble està ben definida. Per a tot ell, tanta deshonra significa el nom de Catalunya

(Passa a la pàg. 2.)

LA NOSTRA INTRANSIGENCIA

EXPULSAR ELS ESTRANGERS INVASORS ES QÜESTIÓ PRÈVIA

Renunciar avui a la lluita significaria esdevenir, demà, soldats esclaus de l'imperialisme feixista

ES ben clar: lluitem per la independència d'Espanya, per les llibertats de Catalunya, per alliberar la nostra patria dels invasors i expulsar-los de la nostra terra.

El tercer punt de la Resolució Política del Comitè Central del nostre partit és concret. Cap altre anhel, cap altre afany que garantir la nostra independència nacional a costa dels sacrificis que la victòria exigeixi. Sense planyer esforços.

En aquest aspecte som in-

transigents. I compartim, per tant, com les comparteixen tots els espanyols dignes, les paraules energiques, satures de fervor patriòtic, pronunciades pel verb i símbol de la nostra unitat nacional, el cap del Govern de la República, Dr. Negrín.

Intransigents, perquè la claudicació o la feblesa d'avui significarien, demà, l'esclavatge i la vergonya. Intransigents, perquè fem la guerra per defensar i assegurar les nostres llibertats individuals i col·lectives i la pau del Món. Intransigents, perquè renunciar avui a la lluita significaria esdevenir, demà, soldats esclaus de l'imperialisme feixista.

Expulsar els estrangers invasors és qüestió prèvia. Unicament quan això hagi estat assolit podrem resoldre els nostres problemes interiors, entre nosaltres, sense ingerències estranyes, sense pressions interessades. Arranjaments a costa de la nostra independència no són possibles. Els pactes, inconcebibles. Estretament lligats al Govern de la República—previament units tots els catalans entorn de la Generalitat i del seu President, Lluís Companys—, no permetrem els maneigs insidiosos dels qui, enduts per la pròpia covardia o pels interessos aliens als interessos del poble, pug-

nen per afeblir la nostra resistència i cerquen el camí del pacte amb els invasors d'Espanya. Com si això fos possible... a Espanya. Com si la Història no digués res. Com si no digués res aquesta resistència mil vegades heroica de l'Ebre. Com si no digués res la gloriosa gesta del Madrid incommovible i inexpugnable. La nostra intransigència és sagrada, ferrosa, ferma, com el bloc granític que formen els nostres combatents.

Lluitar per la independència d'Espanya, lluitar per les llibertats de Catalunya, vol dir lluitar contra els enemics i els traïdors, contra els qui ens combaten amb les armes a la ma, contra els qui assassin les nostres dones i els nostres infants, i contra aquells que, prou covards per no donar la cara i prou vils per a traïr-nos, han servit els designis abjectes dels enemics d'Espanya, de Catalunya i del poble treballador.

NOTA CIUTADANA

IL·LUSIONISME

LES tres de la tarda i en un cafè en plena rambla. Les taules, plenes de comensals. Un pobre home fa sentir uns acords amb una flauta que, de tant en tant—trencant el compàs—, fa una pausa breu perquè el que bufa respira. Ningú no en fa cas.

De sobte arriba un home alt, escardalenc, que duu un maletí.

Es situa al lloc que troba més adient—amb preferència el passadís central per allà on entren i surten els cambres— i treu un barret de copa del maletí que es posa amb la natural sorpresa dels espectadors.

Què serà?

Treu més coses del maletí: uns mocadors, una vareta (que no sabem si és màgica o no), uns ous, un joc de cartes...

I diu:

«Senyors... Aneu a veure el mirador il·lusionista del Món (sic). El de les mans d'or. El que ho fa desaparèixer i reaparèixer tot... Rieu-vos de...» (Aquí, un regull-zell de noms.) I comença a fer el que diu. Va pel mig de les taules, ell, barret, mocador, vareta i ous.

Un grup de vianants fa rotlle immediatament. Cinquanta, cent, dues-centes persones, potser. I els cambres, que també han de fer joc de mans per passar...

La sessió es fa interessant, puix que tant els de butaques (les taules) com els del galliner (els curiosos vianants) posen molta atenció a l'espectacle.

No es pot negar que tenim l'antima infantí. Tot el que ens recorda els anys de la nostra infantesa ens distreu i ens atrau. Tot el que fa i diu aquell home alt, escardalenc, gariador a més no poder, ho sabem de sobres... Calcuteu si ho hem vist de vegades allò de l'ou embolicat en un mocador que, de sobte, surt i fa la butaca del cambre que no està per res i que només ve el fantà! «Deixin passar, facin el favor!» Poc es pensa aquell dependent d'america-més o menys blanca, que porta el tresor d'un o més ous a la butaca sense que la seva dona ho sàpiga!

En mig del silenci i del cafè ve més avall—arriba el grinyol d'aquella flauta que respira fora de lloc trencant el ritme del compàs.

Quan l'espectacle haurà acabat, aneu a saber si a algú dels que l'han vist, dret, no li faltirà la cartera o el rellotge.

I que després si, que no podrà cridar ous a vendre...

En aquella desparició, l'home del barret de copa, de la vareta, del maletí i del mocador, per molt il·lusionista que sigui, no podrà fer res.

Haurà estat un número fora de «programa».

AGUSTI COLLADO
Barcelona, novembre 1938.

ELS JOVES SOCIALISTES UNIFICATS DE CATALUNYA

combatents de la zona Centre-Sud manifesten la seva voluntat de lluitar per la unió nacional de tota la joventut espanyola a pe lar unitat interna de la F. de J. S. U. d'Espanya

Brillant informe del secretari general de la J. S. U. de Catalunya, camarada WENCESLAO COLOMER

A la Llar del Combatent Català, els dies 20 i 21, ha tingut lloc la reunió de membres del Comitè Nacional i Activistes de la J. S. U. de C., a la qual hi assistiren representants de la joventut catalana que lluita heroicament en els diversos exèrcits de la zona Centre-Sud. En representació de la Comissió Executiva d'Espanya hi assistiren els camarades Segis Alvarez, Mendieta i altres companys que dirigeixen aquesta gran organització de la joventut espanyola.

Presidí el camarada Andreu Paredes, qui començà dient que, per voluntat expressa de l'Executiu de Catalunya, i d'acord amb la Comissió Executiva d'Espanya, havia convocat aquella reunió, en la qual s'anava a fixar la posició de la joventut catalana que lluita a aquesta zona i normalitzar el treball específic de la J. S. U. de Catalunya entorn els problemes fonamentals que té plantejats en aquests moments el nostre país.

Tot seguit el camarada Wenceslao Colomer, secretari general de la J. S. U. de Catalunya, informà sobre l'ordre del dia de la reunió: «La joventut catalana en la lluita per la independència nacional d'Espanya.»

Començà el seu informe posant de relleu els moments més que travessem, «gravetat—digne—que no pot ésser arviada amb pesimisme; ans al contrari, amb la fermesa que sempre ha caracteritzat al poble espanyol. En el pla

internacional, després del Pacte de Munich, el qual ha provocat la desaparició de Txecoslovàquia, s'està gestant una ofensiva diplomàtica contra Espanya, per a desmembrar el nostre territori i satisfer les apetències de rapinya i bandatge dels invasors. Per això volen crebant la resistència gegantina del poble espanyol, encarnada en la política ferma i decidida del Govern d'Unió Nacional, presidit per el Dr. Negrín, el qual s'ha fet mereixedor de la confiança del nostre poble. En el terreny militar, els invasors estan preparant un balanç positiu per a presentar-lo a la reunió de París, on es vol donar una solució a la nostra guerra a espalles de la voluntat del poble espanyol.

Quin és el problema fonamental que s'ens planteja en aquests moments? Si totes les organitzacions del país convenen unanimitat que la nostra guerra és d'independència nacional, s'imposa agrupar tots els nostres possibles aliats, els quals no solament es troben a l'Espanya republicana, sinó que també a la zona faixocista. Davant la invasió descarada de Itàlia i Alemanya s'està gestant allí un ressorgir patriòtic que provoca incòndies sagnants entre els soldats invasors i els soldats espanyols, que no consenten que la nostra patria es convertís en una colònia. Per això la necessitat de la unió nacional de tots els espanyols, consigna llogada pel nostre Govern,

que ens planteja a nosaltres, que representem una joventut governamental, que seguim i seguirem fidelment la política de resistència activa fins a la victòria, forjar, en el terreny joventut, una de les armes fonamentals.»

El company Colomer posa de relleu la campanya dels trotsquistes, del capituladors i dels divisionistes.

Passà a examinar el treball de unitat realitzat per la joventut catalana a través de l'A. J. A., de C., i remarca la importància dels plens comarcals celebrats recentment a Catalunya, on s'ha tractat fonamentalment d'enfortir la unitat de la joventut i d'incorporar d'una manera decidida les noies

(Passa a la pàg. 2.)

Ple de militants del P. S. U. a Valencia

Per tal de posar-se en contacte amb tots els seus militants, la Delegació del Partit Socialista Unificat de Catalunya a la zona Centre-Sud ve celebrant una sèrie de plens, els quals assolixen un èxit grandíssim.

Diumenge passat, dia 20, en va tenir lloc un a la capital levantina per tal d'agrupar tots els militants del Partit que amb motiu dels imperatius de la nostra guerra d'independència es troben per terres de Llevant.

La presidència d'honor elegida fou el següent: Camarades Stalin i Dimitrov, Dr. Joan Negrín, president del

Consell de ministres; Luis Companys, president de la Generalitat; Joan Comorera, secretari general del P. S. U. de C.; Josep Diaz, secretari general del Partit Comunista d'Espanya; Dolores Ibaruri, «Passionaria», en representació de totes les dones antifeixistes, i tots els caiguts en la lluita heroica que sostenim contra el feixisme internacional.

Per a la presidència efectiva foren elegits els camarades Emili Pérez, del Comitè Provincial de Valencia del Partit Comunista; Navarro, comissari de Divisió; Rogeli Soler, secretari general

de la Delegació del P. S. U. de C. a la zona Centre-Sud; Josep Narvès, secretari d'Agri-Pro. de l'esmentada Delegació; Armand Quintana, director del setmanari TREBALL, edició de Madrid; Montes;

Puig, i Renet Vilà, delegat del P. S. U. de C. a la zona llevantina.

També vegerem uns moments a la presidència el secretari general de la Llar del Combatent Català, Grau-Morra, que havia estat convidat per tal d'adreçar una salutació a l'assamblea

(Passa a la pàg. 2.)

La salut de Goering

—Home, els no poden dir de que es tracta, perquè sempre ha tingut febre.

AJUT A treball

Els darrers donatius que hem rebut dels nostres heroics i abnegats combatents de la zona Centre-Sud son els que detallen a continuació:

	Ptas.
Suma anterior...	4.711,30
Grup catalans C. R. I. M. número 1.....	70,—
Josep Farré Subiràde.....	50,—
Gaspar Feliella.....	35,—
Josep Pasà Arán.....	25,—
Josep Orosols Pal.....	30,—
Josep Quarr Eulguer.....	26,—
Manuel Solé Pascual.....	29,—
Carles Porta Soler.....	20,—
Miquel Pons Espanol.....	30,—
Grup catalans 2.ª C.ª 350 Batalló.....	110,—
Jaume Fontanet.....	11,—
Josep Pladevall.....	11,—
Agustí Sans.....	16,—
Josep Costa.....	6,—
Grup catalans C.ª Transmissions del 8e. Cos d'Exèrcit.....	276,—
Jeron Cardenes.....	50,—
Manuel Doval.....	20,—
Esteve Via.....	21,—
Francesc Carre.....	16,—
	5.823,30

LA RETIRADA DELS 10.000

Franco efectuant la retirada "substancial" de voluntaris.

«Qui parli de transigències i mediacions és un traïdor a la pàtria i sabentment o no, un agent de l'enemic; i el rigor tallant i inexorable arribarà a qui sigui, per a evitar que la furia desbordada del poble prengui la venjança pel seu compte.» (DR. NEGRIN)

de militants del P. S. U. a València

Comentari setmanal de la guerra EXERCIT DE TERRA

El nostre gloriós Exèrcit de l'Ebre ha tornat a ocupar les seves posicions del 25 de juliol, sense que ni un sol soldat, ni un sol fusell, hagi quedat en poder dels invasors. Les tropes republicanes han repassat el riu quan tots els objectius previstos pel nostre comandament han estat assolits amb escreix. Després de quatre mesos de lluita brutal, hem abandonat el terreny que conquerim en el reduït espai de quaranta-vuit hores. Durant aquest període, d'una importància vitalíssima en la nostra guerra, l'enemic ha sofert més de vuitanta mil baixes, entre les quals hi conta les seves millors forces de xoc, i ha perdut 214 avions. La tàctica premeditada per l'Alt Comandament del nostre Exèrcit ha estat aconseguir a bastament, puix que no sols s'ha desgastat considerablement l'enemic, sinó que ha malbaratat tots els plans ofensius que aquest s'havia triat per llevant i l'extremadura.

AVIACIO

El nostre gloriós Exèrcit de l'Ebre ha tornat a ocupar les seves posicions del 25 de juliol, sense que ni un sol soldat, ni un sol fusell, hagi quedat en poder dels invasors. Les tropes republicanes han repassat el riu quan tots els objectius previstos pel nostre comandament han estat assolits amb escreix. Després de quatre mesos de lluita brutal, hem abandonat el terreny que conquerim en el reduït espai de quaranta-vuit hores. Durant aquest període, d'una importància vitalíssima en la nostra guerra, l'enemic ha sofert més de vuitanta mil baixes, entre les quals hi conta les seves millors forces de xoc, i ha perdut 214 avions. La tàctica premeditada per l'Alt Comandament del nostre Exèrcit ha estat aconseguir a bastament, puix que no sols s'ha desgastat considerablement l'enemic, sinó que ha malbaratat tots els plans ofensius que aquest s'havia triat per llevant i l'extremadura.

COMBATENTS escriuen

PER QUÈ LLUITEM

Dibux que ens ha tramés el combatent català Josep Segura

CAPACITACIO I FORTIFICACIO

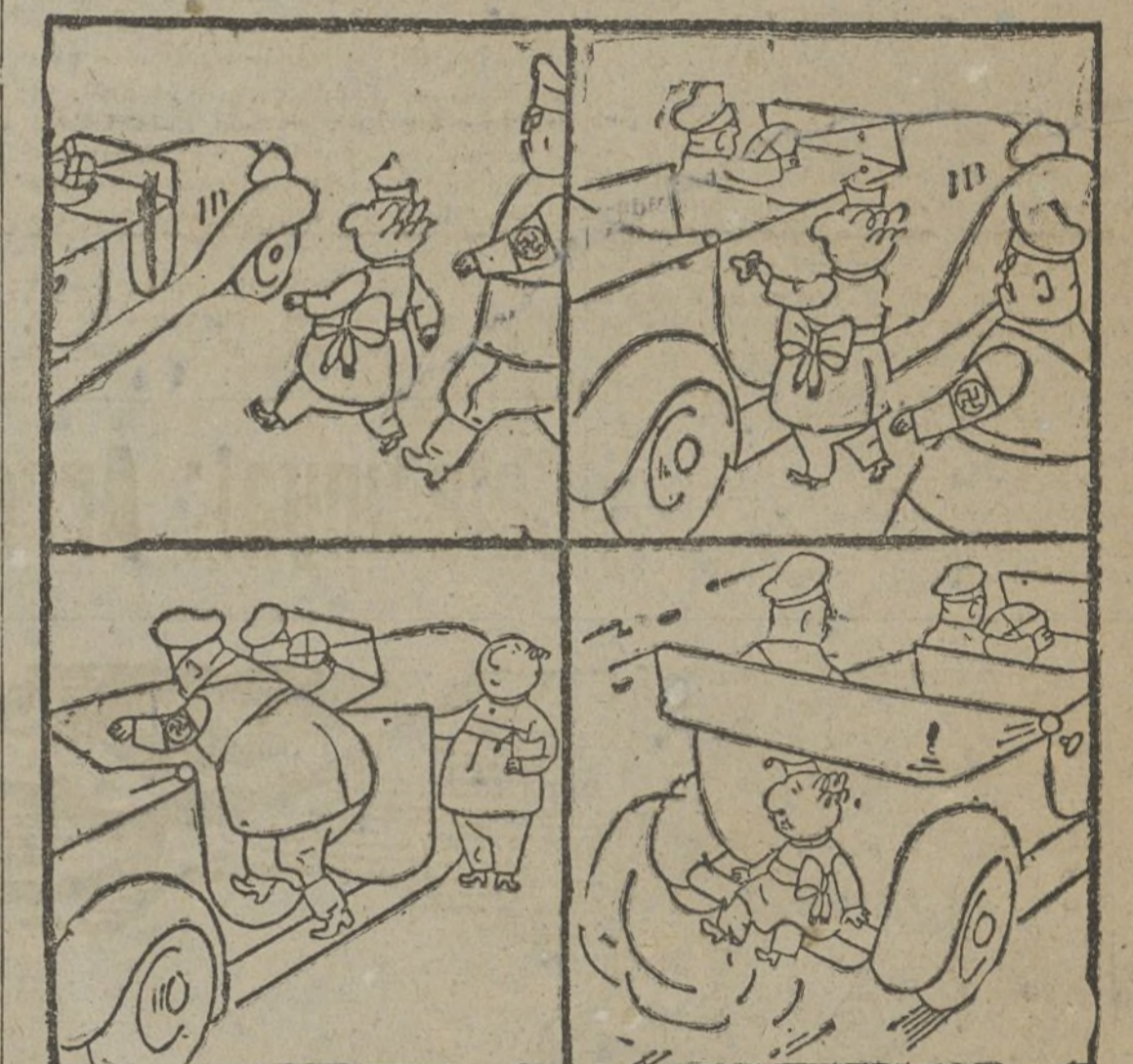
DURANT la guerra que els invasors ens estan fent, hem pogut comprovar l'extrema importància que té el problema de les fortificacions. Amb les experiències de la Guerra Europea, hom ja troba una sèrie de fets que palesen de manera ben clara la seva eficàcia. Sense les grans fortificacions efectuades per l'Exèrcit francès, les possibilitats de les tropes alemanyes és indubtable que haurien estat molt superiors, i qui sap si el resultat de la guerra hagués estat completament distint.

Catalunya i el Consell d'Economia

ECONOMIA i LLUITA

Els decrets sobre control obrer i col·lectivitacions dictats al cap de dies d'ocultar el moviment faccios a Catalunya, vingueren a constatar l'arma orientadora que havia d'endegar pels camins de la normalitat en la producció i en les relacions econòmiques, el cas en que l'abandonament de Consells d'Administració recononadors i propietaris d'algunes indústries i empreses, volgueren sumir la nostra economia, i amb ella, els recursos i el prestigi de la nostra República.

EL "GENERALISIMO"

Suscribiu-vos a TREBALL

L'ESQUELLA DE LA TORRATXA A MADRID RAONS DE PES

Grans reportatges de L'Esquilla

A PARIS SE SUPRIMEIX EL LLUM DE GAS PER A REDRE ELS SENYORS CHAMBERLAIN I HALIFAX

GOERING SERA NOMENAT REI D'ESPANYA

PARIS JA NO ES PARIS Paris ja no és París. El dia 24 d'aquest mes ha canviat per complet la fesomia alegre i curiosa de la vil·la del Sena per a transformar-se en cellajunta. Paris ja no és París. S'intenta fer d'ell una espècie de Praga, en la qual no hi manqui un lord Runciman i un Benes. Paris és avui el lloc de cita d'uns octogenaris amb aspiracions de "celestines" de poc preu.

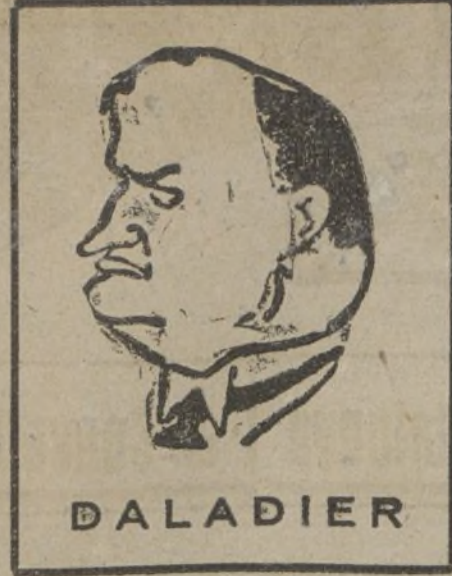
ESQUELLOTS

XISTOS A LA ULTRA-MODERNA Un comissari català acaba d'arribar a una posició a la qual ha estat destinat per la superprioritat. Després del del viatjant o del rector i la majoridomna. APROFITIS ARA QUE NO HI ES! Com cada vespre, l'alcalde d'un poble de "cuvo nombre" no quiero ni acordarme", amb a fer la petar una hora amb el metge i la seva muller a la casa d'aquests.

UNA ALTRA REUNIÓ DE QUATRA

HALIFAX

DALADIER

CHAMBERLAIN

BONNET

PARIS NO HA ESTAT EL MUNICH QUE ESPERAVEN A BERLIN, ROMA I BURGOS

El Món ha estat intranquil durant uns dies i, sobretot, durant aquelles hores en que es reunien a París el "premier" anglès amb el president Daladier i el ministre Bonnet.

Les masses proletàries franceses no estaven, no estan disposades a que es repetís el nefast pacte de Múnic i el lliurament del nostre país —que a la llarga serà la mateixa França— a les castes reaccionàries, l'avantguarda ostensible de les quals són el nazisme alemany i el feixisme italià, i la ma i el pensament és banquers de la City i les 200 famílies franceses.

Podria ésser un anecdota intrascendent la xifrada amb que foren rebuts a la seva arribada a París Chamberlain i lord Halifax, però no és intrascendent la voluntat de lluita dels treballadors en acordar i executar la vaga general i escaionada contra els decretos lleis i la política antifrancesa i contra la pau dels transi-gués del Front Popular.

Es innegable que el viatge dels polítics britànics a la capital francesa es realitzava seguint la pauta i el guió del començat a Bechtold i a Múnic, i que ha costat la personalitat nacional de Txecoslovàquia; però la farsa, l'engany als pobles anglesos i francesos ha estat tan manllosat, tan brutal, que l'entrevista de París no trobà el clima apropiat, en el qual s'havia de tractar de línies de xoc violent contra la democràcia proletària, aduoc republicana, i s'ha hagut d'inventar un conte grolier sobre defenses contra l'enemic alemany, al qual Londres i París venen donant les armes.

luladors, ha sabut aixecar-se pels seus drets, per les seves conquestes i per la pau.

S'intentava sacrificar la nostra República a París; però la nostra actitud ferma, la nostra unitat increible, ha malbaratat el joc. I també les masses obreres, i els liberals i conservadors responsables, s'han posat al nostre costat, per tal que els nostres drets, guanyats amb la sang generosa dels veritables patriotes, no siguin venuts.

París no ha estat el Múnic que esperaven a Berlin, a Roma i a Burgos. En el primer intent, els projectes dels explotadors de pobles han fallat. Les masses proletàries franceses estan alerta. El poble anglès, que no vol deixar-se enganyar per un nou i deshonros Múnic, està també alerta.

A nosaltres, als espanyols, ens troba i ens trobarà sempre amb les armes a la ma, disposats a tots els sacrificis que calguin, a tots els esforços que siguin precisos, decidits a mantenir la nostra dignitat, el nostre patriotisme, la nostra unitat i la nostra fermeza, fins que la Justícia s'hagi imposat per damunt dels règims totalitaris, que voldrien esclavitzar tot el Món.

EL SEGON ANIVERSARI DE LA MORT DE DURRUTI

Diumenge passat, dia 20, va complir-se el segon aniversari de la mort de Buenaventura Durruti.

Tot just començada la guerra, el líder anarquista, al cap de la columna que havia format, marxà vers les terres d'Aragó, on romangué fins el dia 3 de novembre. En aquesta data sortí amb els seus homes cap a Madrid, on el perill s'havia aguditzat. L'enemic, proveït amb l'abundant material que li trametia el feixisme italoalemany, havia aconseguit efectuar un gran avanç i esdevenia un greu amenaça per a la capital de la República. I en aquelles hores difícils, en aquelles jornades memorables de l'atac contra Madrid, la columna Durruti, situada a la Ciutat Universitària, contribuï magníficament a formar la muralla invencible contra la qual havien d'estavellar-se tots els intents dels invasors.

El nom de Durruti queda escrit en les pàgines més rellevants de la nostra guerra. La seva conducta

rectilínia, exemplar, ens estimula més encara, per a prosseguir incansablement, fins el final victoriós, la lluita en la qual Durruti hi deixà la seva vida.

Inspirat en un ideal noblement sentit, Durruti fou sempre un autèntic i ferm revolucionari. Les presons, les expatriacions i la claudes-tralitat amb que hagué d'actuar contra els règims opressors, no minvaren, ans el contrari, el seu esperit de lluita oberta contra les classes explotadores.

Quan esclatà la sublevació a Barcelona, Durruti no vacil·là un sol moment, i amb una comprensió diàfana i una decisió sorprenent, es llançà al carrer amb els seus companys de la F. A. I. i de la C. N. T., sense regatejar esforç de cap mena per tal d'atacar els traidors que mancaven al seu jurament de fidelitat a la República. Home d'una gran visió, aviat començà a prengué el verdader caràcter de la lluita i la necessitat de supeditar-ho tot, absolutament tot, al triomf de la República. Seves són aquelles paraules eloqüentíssimes de: "Renunciam a tot, excepte a la victòria".

La memòria de Buenaventura Durruti viurà sempre en tots els antifeixistes sincers i quedarà lligada en l'epopeia de la defensa de Madrid com exemple de valor i de sacrifici.

EL QUE APRENDRAS, SI LLEGEIXES L'ORIGEN LLEGENDARI DEL BLASÓ DE CATALUNYA

LES QUATRE BARRES DE SANG

UN dels episodis més remarcables dels "fets d'armes de Catalunya" és, sens dubte, la llegenda relativa a l'origen del distintiu heràldic de la dinastia de Barcelona. Heus ací com la trobem historiografiada en un dels diversos textos que s'han donat a conèixer, i que data de començaments del segle XV.

"Jofre el Pilós, com a bon vassall de Carles el Calb, acudí amb nombre d'altres barons de la nostra terra a auxiliari-lo en la lluita contra els normands. En una batalla molt cruenta, el comte de Barcelona, qui amb el seu gran ardiment i coratgia, va decidir-la a favor de Carles, resultà fortament nafrat. El monarca, en tenir esment que Jofre estava ferit, anà tot seguit a veure'l a la seva tenda.

En la valentia del nostre comte, Carles veu acreditar una vegada més el vigorós ardiment de la família carolíngia, i, després de recordar el parentiu existent entre ells dos, el compara amb els ascendents més il·lustres de la dinastia reial. I violent-lo regradar per la magnífica proesa, diu Carles a Jofre:

—Vós heu guanyat aquesta gran victòria, mes jo us en faré tantes mercès que en restareu ben pagat, us ho asseguro... I mullant-se l'emperador els quatre dits de la mà dreta amb la sang de la ferida del comte eixia, i tornant-los, una vegada i altra, a mullar bé perquè quedessin empapats, els va passar per l'escut del comte.

L'escut de Jofre el Pilós, que era daurat i no tenia armes assenyalades, quedà marcat amb les quatre barres de sang.

—Aquestes seran—encara afegí l'emperador—les vostres armes i les dels que vinguin amb vos. Bé les mereix el vostre coratge i la vostra valentia...

Sembla, també, que en reconeixement de l'auxili que va seguir prestant-li Jofre en les lluites contra els normands, el comte volgué recompen-sar-lo concedint-li la independència del comtat.

A Jofre el Pilós, mort pels anys 897 a 898, el succeí el seu fill Borrell I, i successivament ocuparen el comtat de Barcelona Sunyer, Borr el II, els Ramon Borrell, els Berenguer Ramon i els Ramon Berenguer, tots ells figures interesantíssimes en la Història de Catalunya.

I així és com, segons diferents historiadors, es produí aquest fet que, si bé té aire llegendari, ha palesat tothora el nostre orgull de catalans en saber que les quatre magnífiques barres de sang foren tenyides amb la sang d'aquell brau Jofre el Pilós, que avui, si visqués, seria que a nostre escut, s'hi gravessin els actes d'heroisme del poble català, que lluita ja amb el poble espanyol, per la independència d'una pàtria que quatre renegats no han volgut vendre a l'estranger per tal de satisfer uns folls instints de dominació, a desgrat que la seva mesa innoce hagi costat rius de sang d'uns germans que, mentre ofereixen les muralles dels seus pits als fronts d'honor, veuen com els aliats criminals d'aquells renegats van als pobles i a les ciutats a destruir les llars i a desfer la vida d'uns infants que demà serien dignes col·laboradors de l'obra honrosa i patriòtica que realitzen els seus pares.

RODAMON

Catalunya!: Arreu d'Espanya els teus fills senten el teu botec i lluiten per tu

Els que moren FRANCESC F. SORIA

ment, en la reconstrucció d'una Espanya lliure, progressiva i felig. Són estrangers a casa nostra, vinguts d'Itàlia i Alemanya, tramesos pel feixisme internacional, i per això poden sembrar la mort i la destrucció de la manera salvatge i despiadada en que ho fan.

Serán en va tots els seus intents! Cada nou bombardeig engendrará nous odis i farà més repugnant el feixisme inhumà, que amb els seus inqualificables procediments totalitaris ens dona una clara idea del que esdevindrà el nostre país sota la seva colonització. No farán, que es desenganyin, altra cosa que esperonar-nos més encara per a prosseguir la lluita fins que no quedi en el nostre territori un sol dels estrangers desplaçats pels dictadors de Roma i de Berlin amb el propòsit de sotmetre'ns a l'esclavatge més ignominios.

Espanya serà independent, i Catalunya gaudirà d'unes llibertats que mai no ha tingut, portin als extrems que vulguin llurs actes de terror als mercenaris que maten, roben, violen i destrueixen a la nostra gloriosa República a sou del feixisme internacional.

A. QUINTANA

"TREBALL"

Preu de subscripció: 9 pts. trimestre. Es prega a tots els subscriptors trametin les quantitats corresponents a carrer Redacció i Administració: Conde de Aranda, 1, MADRID

Francisco de F. Soria, excoel·lida marada i magnífic company de dacció de TREBALL de Barcelona.

Amb tota l'activitat de que capaç el seu gran dinamisme participà eficaçment en la lluita les forces que se sublevaron el 19 de juliol. Durant aquells dies, s'encarregà de les més difícils i perilloses missions, fusell, amb la ploma, amb adreçament, amb tot, Soria es guà a tothora, entusiasta i disallò on la seva presència era mada.

Al front d'Aragó durant els temps de la guerra i a Mallorca, el nostre malaguanyat es escriví interessantíssims reports de retorn a Barcelona, anhelant, s'incorporà a la Redacció de TREBALL. La seva salut restà produí una greu malaltia, de la qual ha mort recentment.

Passà una llarga temporada a un sanatori, però ni allí o Va escriure un llibre sobre els dies del desembarcament a Catalunya d'emoció i de sinceritat.

En sortir del sanatori s'incorporà a la Redacció de TREBALL i col·laborà en altres publicacions crigut follets, actuà de secretari de l'Agrupació Professors Periodistes (U. G. T.), i d'una sèrie de tasques importants com a militant del P. S. U. Però l'organisme de Soria, per a resistir tantes activitats lluitava en cos i ànima a ell recareu i com a darrer recurs via a la U. R. S. S., on ha mort.

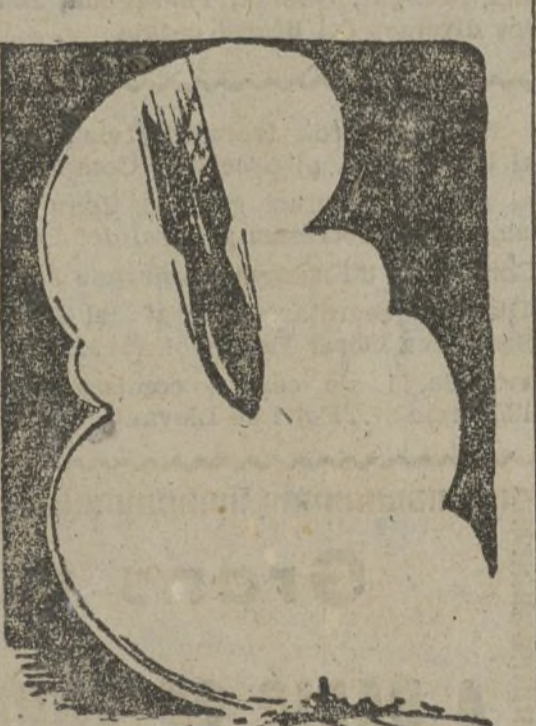
TREBALL de Madrid té de les seves columnes, el seu tri-còndol als familiars d'aquella camarada, ferm i abnegat en les files antifeixistes.

ASSASSINS!!!

Els qui bombardegen salvatjament les nostres poblacions civils són els criminals a son del feixisme italoalemany.

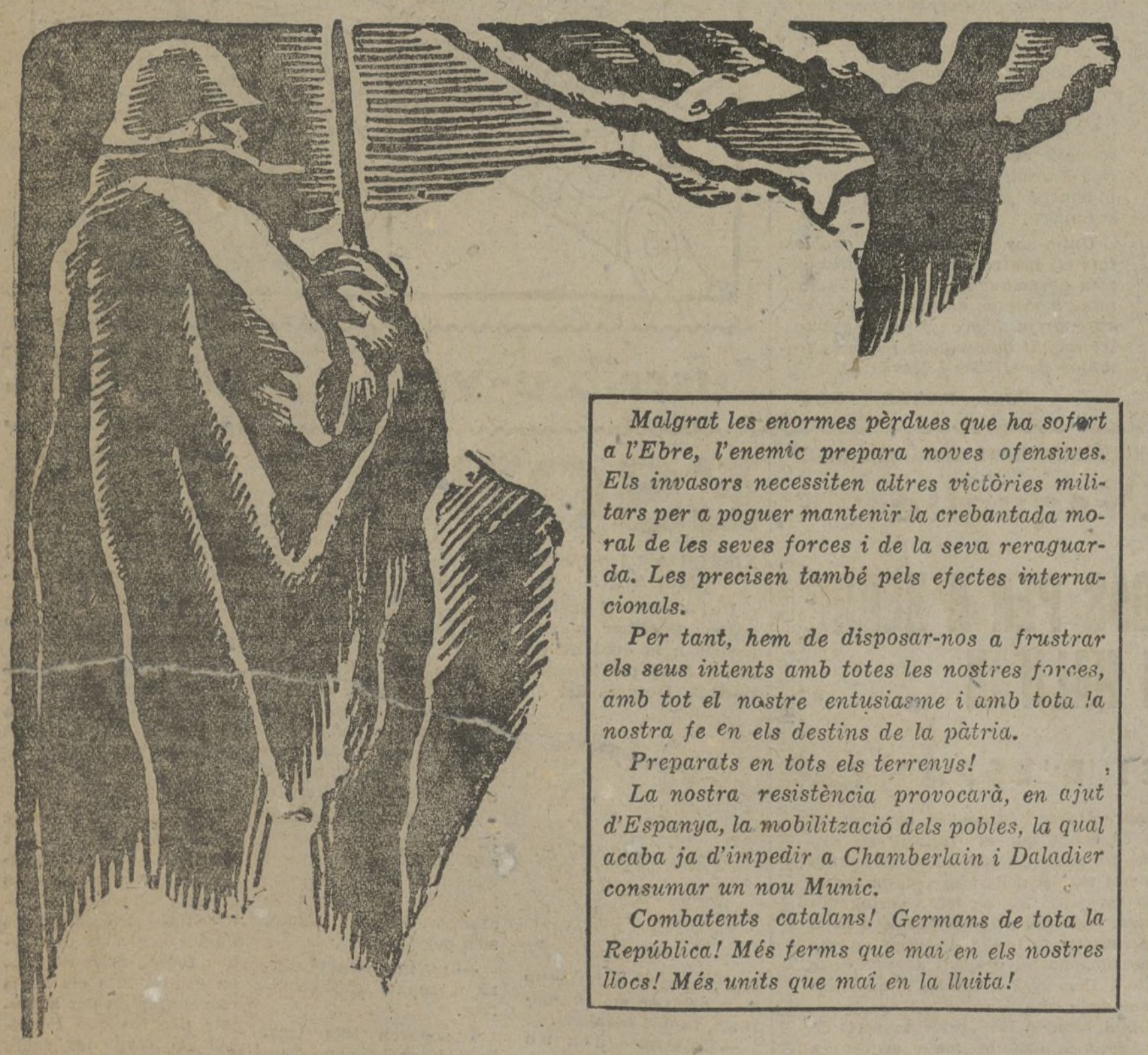
Els espanyols de Tal-leres costat, amb els quals es olem aixecar una Espanya lliure i progressiva, no poden ésser els botins de llurs germans.

QUE pretenen aquests miserables assassins que des del cel de la nostra amada Barcelona escupen insistentment bombes i més bombes damunt la població civil? Pretenen, potser, que llurs crims monstruosos contra els nostres infants, contra les nostres dones, contra els nostres vells, faci inclinar la moral imperiturbable de la nostra reraguàrdia vers la capitulació? Però és que encara no s'han convençut que la fermeza del nostre poble, el que a les trinxeres lluita amb les armes a la ma i el que a les fàbriques, als tallers i a tots els llocs sap complir els seus deures sagrats, amb aïençat i entusiasme, es molt més, infinitament més poderosa que tota la metralla de que van carregats llurs explosius? Es que no han comprès encara, a través dels milers d'infantocides que porten comosos, a través de tots els seus actes de vandalisme i de sadisme perpetrats en la impunitat, a sang freda, que el nostre poble admirable, sigui quins siguin els sacrificis que hagi de portar a cap, mai no es doblegarà davant

aquests éssers malvat que tenen la consciència tan negra que poden matar sàdicament, brutalment, i que saben a hastament que les víctimes han d'ésser fatalment mares que plorin la mort de llurs infants i infants que plorin la mort de llurs mares?

Però, està clar, els tripulants dels "alesnegres", els qui assassinen els nostres ésser més volguis, no són espanyols, no són els germans nostres enganyats o sotmesos per la força bruta a la zona dominada pel traïdor Franco i enviada pels mercenaris d'Hitler i Mussoolini. No són, no poden ésser aquests germans nostres de l'altre costat, amb els quals nosaltres, una vegada foragitats els invasors, volem treballar conjuntament, harmònicament.

Malgrat les enormes pèrdues que ha sofert a l'Ebre, l'enemic prepara noves ofensives. Els invasors necessiten altres victòries militars per a poguer mantenir la crebantada moral de les seves forces i de la seva reraguàrdia. Les precisen també pels efectes internacionals.

Per tant, hem de disposar-nos a frustrar els seus intents amb totes les nostres forces, amb tot el nostre entusiasme i amb tota la nostra fe en els destins de la pàtria.

Preparats en tots els terrenys!

La nostra resistència provocarà, en ajut d'Espanya, la mobilització dels pobles, la qual acaba ja d'impeidir a Chamberlain i Daladier consumir un nou Múnic.

Combatents catalans! Germans de tota la República! Més fermes que mai en les nostres llocs! Més units que mai en la lluita!

Catalunya només vol una cosa: LA VICTORIA!

"Catalunya no vol compromís. Catalunya vol la victòria! Als catalans ja ens en poden parlar de compromís, car en tenim una vella experiència. Es una paraula trista en la Història de Catalunya! N'hi hagut un en la seva Història: el compromís Casp, que fou, precisament, la pèrdua de la seva llibertat nacional; que fou, històricament, l'avançada del decret de no planta de Felipe V. I el compromís d'arà seria com aquell de Casp, en condicions distintes i pitjors, perquè aquest seria capitulació i significaria per a Catalunya la pèrdua dels seus millors homes, no dels homes de direcció més o menys coneguts sinó dels seus millors homes a les fàbriques, als sindicats, als comerços, a la Banca, al camp, a tots els organismes vitals de l'economia i de la política del nostre país."

(De l'informe del nostre estimat camarada Joan Comorera en el darrer Ple del Comitè Central del P. S. U. de Catalunya)